

Προς μια νέα δημοκρατική διεθνή Τάξη

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Το θεσμικό πλαίσιο που έχει εγκαθιδρυθεί σήμερα σε όλο τον κόσμο, δηλαδή σε όλες τις χώρες που έχουν ενσωματωθεί στη ΝΔΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, αποτελείται από ένα μοντέλο στο οποίο η οικονομική ανάπτυξη, (αν όχι η «ανάπτυξη για την ανάπτυξη»), είναι ο θεμελιώδης οικονομικός στόχος. Σε αυτό το πλαίσιο, η συνέχιση της ανάπτυξης εξαρτάται από μια διαδικασία περαιτέρω διεθνοποίησης της οικονομίας, που αποτελεί ένα συνεχώς ανανεούμενο φαύλο κύκλο. Η καταστροφή της οικονομικής αυτοδυναμίας δημιουργεί ανάγκες για όλο μεγαλύτερες εισαγωγές και, επομένως, για μεγαλύτερες εξαγωγές για την χρηματοδότησή τους. Όμως, μεγαλύτερες εξαγωγές προϋποθέτουν μεγαλύτερη ανταγωνιστικότητα, επομένως παραγωγικότητα, που με τη σειρά της εξαρτιέται βασικά από τις επενδύσεις. Και ποιος ελέγχει το διεθνές εμπόριο, αλλά και τις υπερεθνικές επενδύσεις, σε μια παγκοσμιοποιημένη οικονομία; Φυσικά, οι πολυεθνικές, οι οποίες διαθέτουν την παραγωγική και τεχνολογική βάση που επιτρέπουν τη συνεχή αύξηση της παραγωγικότητας που απαιτείται από τον σκληρό διεθνή ανταγωνισμό.

Με άλλα λόγια, στην εποχή της παγκοσμιοποίησης δεν είναι πια τα έθνη-κράτη που ανταγωνίζονται για το μοίρασμα των αγορών, αλλά οι πολυεθνικές που κυβερνούν σήμερα τον κόσμο, ανεξάρτητα από τη χώρα που εστιάζουν τις δραστηριότητές τους. Έτσι, το γεγονός ότι π.χ. η Κίνα παρουσιάζεται σήμερα ως οικονομική υπερδύναμη δεν είναι ένα οικονομικό θαύμα, αλλά απλώς μια οικονομική οφθαλμαπάτη. Είναι αρκετό να σταματήσει να παρέχει τα «συγκριτικά πλεονεκτήματα», που προσφέρει σήμερα, ιδίως όσον αφορά στο φθινό κόστος παραγωγής στις πολυεθνικές, για να τελειώσει σε μια νύχτα το «όνειρό» της, όταν οι πολυεθνικές θα μετακομίσουν π.χ. στη γειτονική «δύναμη» Ινδία, ή σε μία από τις πολλές άλλες χώρες που τις ικετεύουν να επενδύσουν στην δική τους περιοχή.

Είναι, επομένως, σαφές ότι ο θεμελιώδης στόχος της κοινωνικής πάλης, σήμερα, δεν μπορεί παρά να είναι η πλήρης ρήξη με την παρούσα ΝΔΤ και η οικοδόμηση μιας νέας δημοκρατικής διεθνούς τάξης που θα θεμελιώνεται σε κυρίαρχα και οικονομικά αυτοδύναμα έθνη-κράτη. Οι συνθήκες ουσιαστικής πολιτικής και οικονομικής «κατοχής», κάτω από τις οποίες ζούμε σήμερα, σημαίνουν ότι πραγματική Αντίσταση είναι δυνατή μόνο στο πλαίσιο παλλαϊκών Μετώπων για Εθνική και Κοινωνική Απελευθέρωση (ΜΕΚΕΑ), με στόχο την οικονομική και την εθνική κυριαρχία, μέσα από την ρήξη με την ΝΔΤ. Στη συνέχεια, όταν ο λαός μιας συγκεκριμένης χώρας θα έχει έλθει σε παρόμοια ρήξη, θα πρέπει να ενωθεί με τους αγωνιζόμενους λαούς άλλων χωρών σε παρόμοιο οικονομικό επίπεδο για να σχηματίσουν νέες οικονομικές ενώσεις κυρίαρχων εθνών ώστε να επιτύχουν, σε συλλογικό επίπεδο, την οικονομική αυτοδυναμία τους. Σε ένα περιβάλλον, δηλαδή, που θα κάνει αδύνατη την μεταφορά οικονομικών πλεονασμάτων μεταξύ χωρών. Για όλα αυτά, βέβαια, οι λαοί, που τα «οσμίζονται» βέβαια, δεν ακούνε τίποτα από τα ΜΜΕ που τους βομβαρδίζουν με ασημαντότητες ή εσκεμμένες διαστρεβλώσεις, μια «Αριστερά» που περι

άλλα τυρβάζει και τις...βαθυστόχαστες αναλύσεις (συνήθως καλοπληρωμένων «διανοητών») που συμπεραίνουν ότι φταίει η «παθητικότητα» τους που δεν κατεβαίνουν στους δρόμους!

Με αυτή την έννοια, η ολοκλήρωση μιας Ευρασιατικής Ένωσης, όπως είχε αρχικά σχεδιαστεί, δηλαδή, ως μια οικονομική ένωση κυρίαρχων κρατών που, στην ολότητά τους, θα εξασφάλιζαν την αυτοδυναμία, και θα είχαν την δυνατότητα να επιβάλουν οποιουσδήποτε κοινωνικούς ελέγχους αποφασίσουν πάνω στις αγορές, θα ήταν ένα γεγονός τεράστιας σημασίας για την ανάπτυξη μια νέας δημοκρατικής διεθνούς τάξης που θα αντικαθιστούσε, τελικά, την σημερινή εγκληματική ΝΔΤ, η οποία έχει ήδη καταστρέψει τις ζωές δισεκατομμυρίων ανθρώπων σε όλον τον πλανήτη. Ιδιαίτερα, μάλιστα, αν η Ευρασιατική Ένωση θα εξαπλωνόταν ώστε να καλύπτει επίσης όλους τους λαούς της γης, οι οποίοι σήμερα αγωνίζονται ενάντια στην Υπερεθνική Ελίτ για την εθνική τους κυριαρχία και αυτοδιάθεση, είτε στον Αραβικό κόσμο (Συρία, Ιράν, Ιράκ, Λιβύη κ.λπ.), είτε στη Λατινική Αμερική (Κούβα, Βενεζουέλα, Βολιβία) και αλλού.

Έτσι, η νέα δημοκρατική διεθνής τάξη των κυρίαρχων και αυτοδύναμων Εθνών θα μπορούσε να θέσει τα θεμέλια για την υπέρβαση των ιστορικών συστημάτων ελέγχου (ιδιωτικού έναντι κρατικού) πάνω στα μέσα παραγωγής και διανομής. Σήμερα, το ιστορικά κρίσιμο ζήτημα είναι πώς θα δημιουργηθούν οι συνθήκες ώστε ο έλεγχος των μέσων παραγωγής να ασκείται άμεσα από την κοινωνία, μέσα από τις συνελεύσεις των πολιτών, οι οποίες θα καθορίζουν τις οικονομικές και πολιτικές διαδικασίες. Αυτό είναι ιδιαίτερα επιτακτικό καθήκον σήμερα, όταν έχει πλέον συνειδητοποιηθεί πλήρως ότι η κατάρρευση του διπολικού ψυχροπολεμικού κόσμου αντί να οδηγήσει στην δημιουργία ενός μαζικού κινήματος προς αυτή την κατεύθυνση, οδήγησε στο ακριβώς αντίθετο: την δημιουργία του παρόντος εγκληματικού μονοπολικού κόσμου και την παράλληλη ανάπτυξη μιας εκφυλισμένης «Αριστεράς» που άμεσα ή έμμεσα τον στηρίζει. Είτε υποστηρίζοντας ότι θα τον αλλάξει «από τα μέσα» (το γνωστό παραμύθι κάθε βολεμένου «αριστερού»), είτε υποστηρίζοντας ότι όλα τα κινήματα που αναπτύσσονται σήμερα «από κάτω» κατά της ΝΔΤ του μονοπολικού κόσμου μας δεν εκφράζουν τελικά παρά ενδο-ιμπεριαλιστικές αντιθέσεις και ότι μόνο η παγκόσμια επανάσταση θα μας σώσει, κάποτε στην επομένη χιλιετηρίδα!

Η ανάπτυξη, επομένως, του αγώνα των λαών για μια νέα δημοκρατική διεθνή Τάξη θα οδηγήσει πιθανότατα σε μια μεταβατική περίοδο, στην οποία θα συνυπάρχει σε κατάσταση συνεχούς έντασης, η σημερινή ΝΔΤ με τον νέο κόσμο των αυτοδύναμων και κυρίαρχων λαών που θα μπορούσε να εκπροσωπεί η Ευρασιατική Ένωση, με κορμό το μεγάλο πατριωτικό μέτωπο κατά της παγκοσμιοποίησης του Ρωσικού λαού που συνενώνει από κομμουνιστές και ριζοσπαστικούς σοσιαλδημοκράτες μέχρι ορθόδοξους και εθνικιστές. Αυτό, βέβαια, εάν τελικά ηττηθεί η «πέμπτη φάλαγγα» των «φιλελεύθερων παγκοσμιοποιητών» μέσα στη Ρωσία που σήμερα είναι σε αδυσώπητο αγώνα —με την αμέριστη βέβαια στήριξη της Υπερεθνικής Ελίτ— με το Μέτωπο αυτό. Μια στρατηγική σαν την παραπάνω θα επιτρέψει την οικοδόμηση «από τα κάτω» μια νέας μορφής διεθνισμού που θα εμπνέεται από τις αρχές της αλληλεγγύης και της αμοιβαίας βοήθειας, αντί για τις καταστροφικές αρχές της ανταγωνιστικότητας και του κέρδους όπως σήμερα.

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Link: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2014/2014_11_02.html